

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput 4. De modo, quo fuit peractum Mysterium divinæ Incarnationis,
Christi Domini Nostri.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

vios, usque dum pervenissemus ad quendam parvum gratiosissimum campum, ubi substitimus. Erant in illo multi Angeli, qui decantabant laudes DEI, & Sanctissimæ Virginis, gratias agentes pro beneficio, quod DEUS contulit mundo, assumendo humanam carnem in visceribus istius Dominæ, & redimendo mundum. Ego interrogavi Dominam meam, qualem hoc esset mysterium? cuius Majestas mihi respondit: Noveris, Soror, istum campum esse Nazarenum, ubi sita fuit domus, ad quam venit Sanctus Archangelus Gabriel, allaturus mihi nuntium, nomine DEI, quem tibi campum volui ostendere.

Quolibet autem anno, die meæ Annunciationis, descendunt Angeli ex cælo, ad concelebrandum hunc diem, & decantandas hæc laudes, quas audivisti. Mansimus ibi satis diu, fruentes illâ cælesti musicâ, deinde Angeli elevaverunt Sanctissimam Virginem supra quandam nubem, meque unâ cum ejus Majestate ad Cælum, ubi fui unita cum meo DEO, & fruita sum aliquamdiu ipsius Majestate, ac postea fui reducta ad meum angulum. *Quod ad Domum Nazarethanam attinet, in capite 10. de Purificatione Beatissimæ Virginis Domina Nostræ, exponetur clarius ejus mysterium.*

☉*☉

CAPVT IV.

De modo, quo fuit peractum Mysterium Divinæ Incarnationis, Christi Domini Nostri.

Veniamus ad alias admirabiles visiones, de Mysterio Incarnationis, in quo ipsi per lumen spiritualesisimum fuit manifestatus modus, quo ex peracta est, nec non Divinitas Verbi Incarnati.

§. I.

Dum, ait, quodam die orarem, contempsi Christum Dominum adstantem in suo talari & modesto vestitu, sicut illum videre consuevi: præferebat tantam gravitatem, benignitatem ac mansuetudinem, ut illum nemo videret, qui inde quidem coram eo non contremisceret, hinc verò ipsum non amaret, in eodemque non consideret ex toto suo corde. Dum ita ipsum aspicerem, quantâ poteram reverentiâ & amore, vidi, quod haberet in suis manibus quoddam elegantissimum vas artificiosè elaboratum, ex purissimo & cælesti auro, instar pretiosissimæ & ornatissimæ cuspis ac magnæ Hierothecæ, cuius pes erat affabrè efformatus. Ex hoc sacro vase circumquaque & undique prodibant purissimi radij aurei, instar radio-

rum solarium. Quamvis autem id intuerer, non poteram intelligere, quid esset, donec DEUS meam animam illuminaret, ut cognoverim ac intellexerim in hoc Sacrario, seu theca, inclusum esse sacratissimum mysterium Incarnationis JESU Christi Domini Nostri. Sed tum adhuc non percepi, quale esset, donec paulò post vidissem momentaneè aperiri Reliquarium, & ex speciali Divina illustratione vidi ac intellexi, quomodo fuerit peractum istud Divinum Mysterium Incarnationis, quasi re verâ tum perageretur, & postquam hoc inspectante meâ animâ fuisset factum, etiam rursus in momento est clausum, unde fui ita obstupefacta, & consternata, ut dicerem intra me: Quid est hoc, quod vidi? istud Mysterium non contigit, nisi semel, quomodo ergo illud modò vidi peragi? Itâ confusa hærebam, nec plura indagabam: quia nihil de magnalibus istis scio, quàm quod me DEUS docet. Sed cum Divina Majestas videret, quid ageretur in mea anima, dixit mihi quàm amantissimè: Nè consterneris, neque ita confundaris, quia istud Mysterium non est modò peractum, sed ostenditur tibi, quâ ratione contigerit. Sic mea anima fuit

X 2

reple-

repleta solatio, & amore propter tantam bonitatem, quã iste Dominus nobis afficitur. Atque ut redeam ad ea, quæ vidi, concernentia hoc Mysterium, & Modum, quo fuit peractum, non est lingua, à qua possit explicari, neque intellectus, qui id sciat intelligere vel assequi, ideóque ignoro, quid dicam: sed sicuti, quando præclarus quispiam & peritus Magister alicujus artis, & valde subtilis ac delicati operis, conficit opus illud, quod scit ac potest conficere pro sui acumine ingenij, & singulari scientia, inspectantibus alijs, qui nihil de eo sciunt, neque quod coram se peragi vident, intelligunt, admirantur & obstupescunt tantum ipsius ingenium ac scientiã, nec tamen sciunt dicere, ac vix dum intelligere, quomodo perfecerit tam mirabile opus, etsi verè dicturi sint, se vidisse, dum fieret: itã etiam ego dico de hoc altissimo Mysterio, quod viderim uniri in momento Verbum Æternum DEL, & Filium ipsius cum nostra natura humana, in uno supposito Divino; & in uno Christo, Bono, ac Domino Nostro, intrã viscera sacratissimæ Virginis Domine Nostre, modo quodam sublimissimo, Divino, ac cœlesti, digno solã potentiã, sapientiã, & bonitate illius magni ac potentis Artificis, infinitã præditi sapientiã, quamvis nesciam dicere vel intelligere quomodo, vel quã ratione fuerit istud admirabile opus peractum. Post hoc, ubi adhuc modicum substitisset Christus Dominus, abivit cum sua Hierotheca, quam habebat in suis manibus. Abibat verò stipatus multis Angelis cum magna gloria, & hoc modo ascendit ad cœlos, qui fuerunt aperti, & patuerunt, ut intraret; per quos ingressus, conscendit locum gloriosum sui throni, nec illum ultra vidi eã vice: sed post biduum, cum irem ad sacrã Communionem, vidi ipsum similiter tenentem illud Sacarium, in sacratissimis suis manibus, & sic venit ad me quando communicavi, ingressusque est in meam animam, in qua sensi infinitam ejus Majestatem.

§. I I.

Aliã vice mihi Pater Æternus Divinitatem hujus Infantis, & quomodo ex ipso procedat per æternam generationem, miseritque illum in mundum, ostendit in hunc modum. Postquam unam circiter horam impendissem orationi, elevavi oculos animã, & vidi, a deesse quandam valde venerabilem personam, ac magnæ Majestatis, indutam vestitu candido, gravissimo, ad cujus latus conspexi puerulum, nonnihil coopertum, itã ipsi vicinũ, ut mihi videretur illum tenere, ac fringere manu; alteri verò lateri Pueruli aditabat quædam Domina. Neminem tamen novi, neque ullum volui aspicere, sed statim ab illis averti oculos: quia verò mihi apparebat vir, dubitabam, esseñe Christus Dominus, & cum illum non intuerer in vultu, nihil certi sciebam. Videbatur mihi persona grandæva, dicebamque intrã me itã dubitando: Christus Dominus habet Puerulum in brachijs, quid hoc erit? sic hæsi quasi mediã horã; quã elapsã, dignatus est mihi Dominus eximere dubiũ, ne ad eò tergiversarer aspicere Mysterium, quod à me videri volebat Divina Majestas, mihi que itã proponebatur, ut fuerit impossibile, non videre illam sacratissimam Personam, quã cõsistebat in sublimi throno, cum magna majestate, habebatque vultum valdè gravem & venerabilem: animadverti tamen vultum & corpus, quod exhibebat, non constare ex humana carne & ossè, quemadmodum constat; et ego constare agnosco, in Christo Domino Nostro. Dum itã illum intuerer, vehementer attonita, non agnoscens ipsum, quis esset, vidi quòd in suis manibus haberet elegantissimum populum, & splendidiorem Sole: utrumque autem circumdabant multi Angeli. Et mea anima accepit speciale lumen, quo illustrata, videbam illam Majestatem Magni Domini esse DEUM, Patrem Domini Nostri JESU Christi, primam Sanctissimæ Trinitatis personam, unãque intellexi, quomodo ab æterno generaret, atque ab eo procederet ille Sacratissimus Dominus, Filius e-

jus,

jus, quem tenebat in manibus, tanquam infantem jam incarnatum, ac vestitum nostrâ humanâ naturâ. Et cum majorem in modum stupere, afflueremque solatio, propter tam clarum lumen, quod mihi communicabatur, vidi, quod illa Domina, quæ aderat, esset sacratissima Virgo, quodque procubisset in genua, junctis ac elevatis manibus, coram eo magno Domino: erat autem quasi abrepta in altissimam sublimissimi mysterij, Incarnationis Filij sui ac Filij DEI contemplationem, expendens magnitudinem Bonitatis ac Sapientiæ DEI, quem habebat præsentem, & summam gratiam, quam ipsi præstabat, dando ei in Filium unicum illum, quem Divina Majestas habet ac generat ex sua natura, tam magnum, bonum & potentem, quàm est ipsius Pater. Contemplanti mihi hæc Mysteria, dixit Sacratissimus ille Dominus, ac Pater Æternus, ostendens magnum amorem, quo amat, & amabat ab æterno suum sacratissimum Filiû: Ecce, hic est Filius meus plurimum dilectus, in quo mihi summè complaceo, & propter quem mihi placent homines, in terra degentes. Cùmque dixisset hæc verba, quæ meæ animæ plurimum boni attulerunt ac solatij; inveni me raptam in ecstasim, ut nescirem de me; & quando ad me redij, velut ex quodam somno, non vidi amplius istas Divinas Personas; sensi tamen nova desideria amandi ipsas, quia omnes hæc gratiæ, sunt quasi ardentes prunæ, quas Divina Majestas injicit in meam animam, ut illam in dies magis amem.

§. III.

ALio anno 1619. in festo Nativitatis Dominicæ, vacans orationi, vidi stellam lucidissimam, quæ evibrabat clarissimos, & quasi aureos radios. Confugi ad DEUM, more solito, & abstraxi me, quantum potui, nè viderem illud Mysterium, impossibile tamen erat, non videre eam lucidam stellam, quia quanto magis fugiebam, tanto magis mihi appropinquabat, seque ingerebat oculis, & quodammodo transibat ab una parte ad alteram, & quo-

cunque anima aspiciebat, ibi illam videbat emittentem quasi scintillas, ac radios, aurei & suavis ignis. Dum ita pugnarem, ille Dominus & Verbum Divinum, quod assumpserat speciem stellæ, se mihi manifestavit, illuminando me clarissimè; atque tum jam convicta ab ea Veritate Divina, quam grata venerabar, incepti dicere cum singulari sensu, & pleno amoris, ac humili affectu. O Verbum Divinum Incarnatum, & magne ac Potens DEUS! ô Domine immensæ Majestatis! ô Bonum meum, ac Domine mi, adoro te, ac revereor DEUM meum! quæ frequenter iterabam. Interea hæc Divina stella, in qua defixi erant oculi animæ, incepit magis magisque coruscare, & appropinquare paulatim ad me, usque dum arcano modo, & verè ac re ipsâ se constituit in mea anima, & pectore, atque ita animam secum univit, ut propterea resplenduerit, visâque fuerit esse unita cum ea Divina stella. Diu mansi in illa unione, tantis ab eo Domino cumulata bonis, quanta explicare nescirem. Post hoc se reperit mea anima in cœlesti Jerosolyma coram Beatissima Trinitate; ubi mihi fuit ostensum ab eo Domino sacratissimum illud ac Divinum Mysterium Processionis Verbi Divini, ab Æterno Patre, ac Processio Spiritus sancti à Patre & Filio, & quomodo in illo Divino Consistorio decreta fuerit ab æterno Incarnatio Verbi Divini, & adventus in mundum, pro generis humani redemptione. Prorsus insoliti fuerunt affectus, quos in mea anima excitavit visio, & clara agnitio illius admirandi Mysterij, quam ipsi DEUS communicaverat. Stupebat attonita, humilis & venerabunda, videbaturque sibi à Domino consequuta fuisse singularem quandam scientiam, in sua ignorantia, & lumen clarum, ac certum, & securum; neque tamen scit dicere, vel intelligere, quid ibi viderit, senserit, ac intellexerit, eò quod sint res tam sublimes. Ità sui fati diu iterum constituta, ac deinde mihi, ac si paulatim descenderem ex immensa altitudine, fuit à DEO ostensum aliud Mysterium. Videbar mihi esse præsens Sacrosancto Mysterio Incarnationis

Filij DEI, sanctæque ejusdem Nativitatis; quod vidi & agnovi spiritualissimè, sine ullis speciebus & figuris, sed adjuncta à solo lumine, valde sublimi & alto, quod mihi DEUS erat largitus, vidi & agnovi hoc modo magnitudinem & excellentiam eorum operum tam eminentium, ac Divinorum Omnipotentis DEI; Sapientiam, Bonitatem, Amorem, Potentiam, quæ DEUS peregit tanta Mysteria, & modum, quo operatus est ingentia bona, quæ ex his operibus ac miserationibus ipsius provenerunt, & præstita fuerunt universo generi humano. Iterum fui longo tempore occupata cognitione horum Magnalium: deinde mansi cum DEO in magna ecstasi,

donec paulatim ad me rediissem. Multis mihi diebus duravit visio istius Divinæ stellæ, interpolata, ita ut etiam oculis corporeis mihi ipsam viderer intueri. Quodam die mihi illam DEUS exhibuit, quæ illa ipsa est in meam animam, & ingressa in ipsam, fuit conversa in minimum infantulum. Admiranti mihi hoc Mysterium, & desideranti scire, quid significaret, dixit Dominus: Nonne audivisti de triplici generatione, una æterna, quæ DEI Filius generatur ex Patre; altera temporali, quæ natus est ex sua Matre Virgine; & aliâ spirituali, quæ nascitur in animabus per gratiâ: hoc ultimum est, quod vidisti.

☉* * * ☉

CAPUT V.

De Beatissima Virgine, visitante Sanctam Elisabetham.

§. I.

AGens cum DEO quodam die Beatissimæ Virginis, visitantis sanctam Elisabetham, anno 1621. contempxi eandem sacratissimam Virginem mirabiliter formosam, & specialiter cœlitus illuminatam, agnovi esse ipsam. Vidi eam quasi iteragentem, & aliquantum festinantem? interrogavi illam magno affectu: Quò vadis, Celsissima Domina Nostra? quale iter vis conficere? duc me tecum, si est possibile eò ire. Et ipsa respondit quàm amantissimè: Amica, vado lætissima: abundo enim gaudio, & summas ago gratias pro tanta misericordia, quantam mihi DEUS præstitit, dum me fecit suam Matrem, atque cum hoc gaudio, & festinatione me confero ad montana, ut visitem cognatam meam Elisabetham, quæ, per DEI misericordiam, ejusdemque bonitatem, concepit in senectute sua. Deinde audivi hanc magnam Dominam dicentem ista verba: *Ab initio & ante secula creata sum; quæ me affecerunt solatio; quia mi-*

hi DEUS unâ indidit magnam eorum æstimationem, & valde claram cognitionem virtutis ac sanctitatis hujus Excelsæ Dominæ, nec non gratiarum, ac donorum, quæ illi jam inde ab æterno decreverat conferre. Comitabantur ipsam infiniti Angeli, & tota Beatissima Trinitas illam habebat quodammodo in medio sui, ac si esset immersa in eam Divinam Essentiam: ubi ipsam derepente induit pretiosissimam & regiâ veste, quæ illam cum magna majestate cooperuit à collo usque ad pedes; vestivit verò ipsam ita DEUS, in signum indeptæ ab eo novæ dignitatis, ad quam fuit ab ipso evecta, ut esset Mater DEI, conciperetque in suis visceribus Verbum Divinum. Hæc mystica vestis erat præterea figura multorum donorum & gratiarum, quibus ipsam DEUS exornavit, ac replevit eâ horâ & momento, quo suscepit in suis visceribus Verbum Divinum, intra illa incarnatum, operâ Spiritus sancti. Hæc admirabilis visitatio, attulit meæ animæ ingens solatium, & vehementer stupebam, audiens laudes, quibus ipsam, quasi concinentes, extollebant omnes illi Beati Spiritus, qui appellando eam Reginam ac Dominam suam